

УДК 347.788

ФУНКЦІЇ ДОГОВОРУ МІЖ СПІВАВТОРАМИ ТВОРІВ НАУКИ

К. Дюкарєва

*Адвокатське об'єднання «Матвіїв і Партнери»,
вул. Ак. Лазаренка, 1, Львів, Україна, 79026,
e-mail: kate.dyukaryeva@gmail.com*

Досліджено питання функціональної ролі договору, що укладається між співавторами творів науки. Зокрема, з'ясовано, що договір між співавторами твору науки виконує регулятивну, ініціативну, програмно-координаційну, інформаційну, гарантійну, захисну функції. Надано детальну характеристику цих функцій. Особливу увагу присвячено регулятивній функції договору. Виявлено, що договір між співавторами покликаний організувати та координувати їхні дії. Наголошено на тому, що укладений між авторами твору науки договір є єдиним засобом правового регулювання їхніх відносин. На підставі аналізу правових норм з'ясовано, що договір між співавторами творів науки є актом вияву їхньої ініціативи та реалізації диспозитивності. Встановлено, що такий договір слугує певною програмою для співавторів та містить інформаційне навантаження щодо їхніх прав та обов'язків як для них самих, так і третіх осіб. Для посилення гарантійної функції договору запропоновано передбачати у ньому положення про відповідальність не тільки у зовнішніх відносинах, але й у внутрішніх, тобто один перед одним. На підставі аналізу судової практики охарактеризовано, у чому проявляється захисна функція договору між співавторами колективного твору науки. Проаналізовано правові норми чинного законодавства України та правові позиції вищих судових інстанцій.

Ключові слова: співавтори, твір науки, договір, функції договору, регулятивна функція.

Практика створення наукових творів у співавторстві є доволі поширеною. Водночас питанням регулювання відносин між співавторами таких творів присвячено небагато норм. Зокрема, законодавець установив, що відносини між співавторами визначає укладена між ними угода. Незважаючи на це, в більшості випадків співавтори колективних творів не укладають договорів, а покладаються на уже встановлені законодавчі приписи, що може призвести до проблем практичного характеру у разі виникнення спорів між ними щодо користування майновими правами інтелектуальної власності. Отже, вагомим значення набуває аналіз функціональної ролі договору, укладеного між авторами твору науки. Функції цивільно-правового договору у різних аспектах досліджували неодноразово. Однак у науковій літературі відсутні комплексні цивілістичні дослідження як відносин між співавторами творів науки загалом, так і питань договірної регулювання відносин між ними. Здебільшого науковці приділяють увагу загальній характеристиці інституту співавторства та його правовому регулюванню. До таких праць належать наукові дослідження Р. Б. Шишки, О. С. Яворської, О. В. Зайця, Г. О. Ульянової, О. О. Ізбаш та інших. Метою ж цієї статті є дослідження функцій договору, що укладається між співавторами творів науки.

Відносини, які виникають між співавторами творів науки, за своєю сутністю є приватноправовими, а договір, укладений між ними, як правова підстава встановлення, зміни та припинення правовідносин за своєю природою є цивілістичним. Отож, досліджуючи питання функціонального призначення договору між співавторами твору науки, спершу варто встановити та керуватися тим, які функції загалом виконує цивільно-правовий договір.

Свого часу О. О. Красавчиков досліджував питання функцій цивільного договору. Його вчення зберігають актуальність і сьогодні, набуваючи нового змісту. Науковець виділяв наступні функції договору: ініціативна, програмно-координаційна, інформаційна, гарантійна, захисна, регулятивна [9, с. 17–20]. При цьому чимало науковців наголошують на тому, що станом на сьогодні, в умовах ринкових відносин, регулятивна функція є головною та визначальною, а усі інші функції договору – похідними та залежними від неї. Зокрема, Н. М. Пархоменко, яка виділяла нормотворчу та регулятивну функції, зазначала, що шляхом укладення договору відбувається реалізація основної функції права – регулювання суспільних відносин для безконфліктного існування всіх суб'єктів суспільного життя [11, с. 176–177]. Натомість науковці І. Р. Калаур та А. Б. Гриняк у своїх дослідженнях договірної регулювання відносин з погляду передання майна у користування та надання послуг теж звертають увагу на особливість регулювальної функції договору. Зокрема, І. Р. Калаур зазначає, що будучи юридичним регулятором поведінки осіб, які вступають у договірні відносини, договір «в ім'я» їхніх інтересів забезпечує об'єктивну можливість врегулювати ті сфери їхнього договірного співжиття, які не опосередковані нормативною регламентацією [7, с. 117]. А. Б. Гриняк підсумовує, що договірне регулювання за своїм впливом на відносини є ширшим ніж нормативне, оскільки спрямоване на їх організацію та формування [1, с. 118]. Отож, враховуючи наведене, вважаю, що дослідження функціонального призначення договору між співавторами творів науки необхідно розпочати із аналізу його регулятивної функції.

Регулятивна функція договору, укладеного між співавторами творів науки, полягає у наступному. Поряд із такими конститутивними ознаками цивільно-правового договору як те, що договір є: 1) домовленістю, яка досягнута на підставі вільного волевиявлення сторін; 2) спрямованістю на досягнення певного правового результату – встановлення, зміна або припинення цивільних прав та обов'язків; 3) конструкцією, згідно з якою відбувається встановлення прав і обов'язків, що породжуються договором, на осіб, що уклали договір, які одночасно є сторонами відповідного договірного зобов'язання [8, с. 385–388; 10, с. 12–13], не менш важливою характерною рисою договору є й те, що він поряд із нормами цивільного права є регулятором відносин, що складаються у приватній правовій сфері [2, с. 118]. Зокрема, З. В. Ромовська зазначила, що у договірній сфері ЦК України відсуває закон на друге місце, надаючи перевагу договірному регулюванню [15, с. 42]. При цьому науковець указала на те, що договір – це також мірило свободи, щоправда, лише для двох. Ця остання обставина не може заперечити правотворчої сутності договору, а отже, і його нормативного правового характеру, хоча й із обмеженою сферою дії [16, с. 71–72].

Законодавчо відносини між співавторами не врегульовані. Відповідно до ст. 13 Закону України «Про авторське право і суміжні права», відносини регулюються укладеною між ними угодою. Відтак, не можна не погодитися з твердженням науковців про те, що договір, будучи універсальною правовою формою як з погляду теорії, так і практики, набуває характеристик нормативного документа. У цьому випадку автори твору виступають своєрідними «законодавцями» для себе, встановлюючи в договорі взаємні права та обов'язки [6, с. 82]. Зрештою, співавтори мають право врегулювати в договорі, що передбачений законодавством, свої відносини, що ним не врегульовані. У такому разі договір між співавторами виходить за межі розуміння його як суто індивідуального акта. За таких умов він є формою права. Його положення є обов'язковими не тільки для сторін договору, а й

враховуються судовими та іншими державними органами у разі вирішення різних питань, пов'язаних зі співавторством [18, с. 25].

Отже, можна дійти до висновку, що укладений між співавторами творів науки договір є єдиним засобом правового регулювання їхніх відносин. Договір між цими суб'єктами покликаний визначати відносини між ними, тобто організувати та координувати дії співавторів, що спрямовані на розподіл їхніх майнових прав, а також використання й розпорядження цими правами та спільним твором науки.

Ініціативна функція проявляється у тому, що договір між співавторами творів науки, як результат погодження волі сторін, є актом вияву їхньої ініціативи та реалізації диспозитивності. При цьому, в укладеному між співавторами договорі виявляється воля не одного автора, а двох чи кількох, і волевиявлення кожного з них повинно за своїм змістом збігатися та відповідати одне одному.

Ініціативна функція, укладеного між співавторами твору науки, договору пов'язана із реалізацією принципу свободи договору. У науковій літературі сформовано комплекс питань, які сторони можуть вирішувати диспозитивно шляхом реалізації принципу свободи договору. До таких питань відносять: 1) визначати, укласти чи не укласти договір, тобто вступати або не вступати у договірні відносини (свобода укладення договору); 2) визначати, з ким укласти договір (свобода вибору контрагента договору); 3) визначати, де укласти договір (свобода вибору місця укладання договору); 4) визначати, коли укласти договір (свобода вибору часу укладення договору); 5) визначати форму договору, що укладається (свобода вибору форми договору); 6) визначати вид договору, що укладається (свобода вибору виду договору); 7) визначати зміст (умови) договору, що укладається, у тім числі можливість змінювати і скасовувати умови договору (свобода визначення умов договору); 8) розривати договір, іншим способом припиняти дію договору, тобто керуватися договірними відносинами (свобода розірвання договору) [3, с. 23–24].

Законодавець у ч. 3 ст. 436 Цивільного кодексу України встановив, що відносини між співавторами **можуть** бути визначені договором. Отож, співавтори твору науки, керуючись принципом свободи договору, самостійно визначають, укласти їм таку угоду, чи ні. Погоджуючи необхідність укладення договору, співавтори проявляють таким способом свою ініціативу. Також, зважаючи на відсутність законодавчого регулювання, зокрема, форми та обов'язкових умов договору між співавторами, сторони самостійно вирішують: в усній чи письмовій формі укласти договір; які положення передбачати у договорі, а які ні.

Програмно-координаційна функція характеризується тим, що укладений між співавторами твору науки договір є своєрідною програмою поведінки один щодо одного, а також засобом організації та координації поведінки співавторів.

До такого висновку можна дійти завдяки аналізу додатку № 6 Зразків примірних договорів у сфері авторського права і суміжних прав, які розроблені Державною службою інтелектуальної власності. Із цього додатку вбачається, що основними положеннями договору між співавторами є: домовленість про створення твору спільною працею; визначення назви спільного твору із зазначенням її в договорі; внесок кожного зі співавторів у створення твору; взаємні права та обов'язки кожного зі співавторів; домовленість про те, що авторське право на твір, створений у співавторстві, належить усім співавторам спільно незалежно від того, який твір є цілісним чи складається з окремих частин; визначення частки винагороди за використання спільно створеного твору. Отже, наведені положення підтверджують, що договір, який може бути укладений між співавторами твору науки, слугує певною програмою для них, оскільки організовує внутрішні відносини та координує зусилля співавторів.

Інформаційна функція, укладеного між авторами колективного твору науки, договору проявляється у тому, що ця угода містить у собі певну необхідну інформацію, а саме, дані про права та обов'язки співавторів.

Співавтори, визначаючи у договорі відносини між собою, насамперед погоджують права та обов'язки кожного автора. Як впливає із наведеного, одним із основних положень договору між співавторами є домовленість про взаємні права та обов'язки сторін. Співавтори твору науки у випадку неподільного співавторства, наприклад, можуть зазначити у договорі, що кожний автор не може без достатніх правових підстав відмовити іншим співавторам у дозволі на опублікування або інше використання твору. У разі подільного співавторства можливою є договірною умова, що кожен зі співавторів твору науки має право використовувати, створену ним частину твору, на власний розсуд. Такі договірні положення містять інформацію, яку співавтори твору науки використовують чи потенційно зможуть використовувати при здійсненні своїх прав та обов'язків щодо спільного твору.

Зрештою, передбачена у договорі, інформація про права та обов'язки кожного автора, слугує певним помічником при вирішенні судом спорів між співавторами. Наприклад, передбачені у договорі, умови про порядок використання спільного твору науки сприятимуть правильному урегулюванню спору, пов'язаного із захистом прав співавтора у зв'язку із неправомірним опублікуванням твору.

Отож, укладений між співавторами твору науки, договір містить інформаційне навантаження не тільки для самих співавторів, а й для третіх осіб: судових органів або ж органів державної влади та місцевого самоврядування.

Гарантійна функція зумовлена існуванням певної системи забезпечувальних засобів, що спрямовані на стимулювання до належного виконання умов договору. Як вбачається із наведеного, співавтори твору науки володіють можливістю самостійно та на свій розсуд передбачити в укладеному між ними договорі гарантії, що спрямовані на його виконання. До таких гарантії можна віднести положення про відповідальність співавторів.

Перш за все, це стосується договірних відносин між співавторами та організаціями, які використовують наукові твори. Укладаючи із видавництвом договори, співавтори беруть на себе відповідні зобов'язання. Далеко не всі умови договору виконують належно. Відтак, постає питання відповідальності авторів твору науки. У літературі висловлено думку, відповідно до якої співавтори повинні нести солідарну відповідальність перед видавництвом. Водночас наголошено на тому, що солідарна відповідальність співавторів не має нічого спільного зі звичайною солідарною відповідальністю боржників. Відтак, як зазначає О. О. Ізбаш, питання відповідальності співавторів у зовнішніх відносинах варто прописувати в організаційному цивільно-правовому договорі, що укладається між співавторами [5, с. 351].

Також, зважаючи на те, що однією із функцій договору між співавторами є регулювання їхніх внутрішніх організаційних відносин, вважаю, що у таких договорах варто передбачити відповідальність не тільки щодо зовнішніх відносин та третіх осіб, але й внутрішніх теж. Це стосується відповідальності співавторів один перед одним. Такі умови договору підсилять гарантії належного виконання умов договору та більшу віру у партнерство. Як то кажуть, «Довіряй, але перевіряй».

Захисна функція договору між співавторами твору науки проявляється у наступному. До одного із пріоритетних спеціальних принципів договірної регулювання належить принцип обов'язковості виконання умов договору. Вказаний принцип отримав свою легалізацію у нормах ЦК України. Зокрема, відповідно до його ст. 629, договір є обов'язковим для виконання сторонами [2, с. 108]. У випадку невиконання умов договору права співавтора вважаються порушеними.

Вищий господарський суд України у своїй постанові № 12 від 17 жовтня 2012 року «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» зазначає, що використання твору поза межами умов, визначених договором, визнається порушенням авторського права, оскільки відповідні дії вчиняються поза межами наданих повноважень. Отож, у такому разі співавтор має право застосувати, передбачений чинним законодавством, механізм захисту своїх порушених прав.

У судовій практиці дедалі частіше трапляються спори, пов'язані із захистом авторських прав одного зі співавторів твору науки. Зокрема, таким випадком був, коли позивач звернулася до Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська із позовною заявою про захист авторських прав, стверджуючи, що вона є одноосібним автором англomовного твору «Моя улюблена актриса», який уперше опублікувала під своїм іменем у 1995 році на сторінці 40 посібника «Перевір свою англійську», і ніколи нікому не передавала своїх авторських прав на цей твір. Однак відповідач у 1996 році без дозволу та зазначення одноосібного авторства позивача опублікував та відтворив вказаний твір у складі посібника «Твій помічник у підготовці до екзамену» під іменем двох співавторів. У зв'язку із цим позивач просила суд визнати своє одноосібне авторство на спірний твір та факт порушення відповідачем немайнового права позивача на позначення її імені як одноосібного автора на цей твір.

Суд, дослідивши матеріали справи, встановив наступні обставини. Позивач у 1995 році під своїм іменем опублікувала посібник «Перевір свою англійську», у складі якого на сторінці 40 був текст «Моя улюблена актриса». Факту опублікування вказаного тексту за авторством позивача у якості окремого твору встановлено не було. 5 лютого 1996 року між відповідачем та ОСОБОЮ укладено видавничий договір, за умовами якого останній зобов'язався створити у співавторстві із позивачем та передати до 1 березня 1996 року відповідачу навчально-методичний посібник «Все для підготовки до екзамену з англійської у 1996 році». На виконання умов цього договору відповідач отримав від співавторів рукопис навчально-методичного посібника «Твій помічник у підготовці до екзамену». Наприкінці березня 1996 року посібник «Твій помічник у підготовці до екзамену» було здано до друку із зазначенням на його обкладинці у якості співавторів ОСОБУ та позивача. Цей посібник на сторінці 42 містив текст «Моя улюблена актриса» ідентичний тому, що містився на сторінці 40, в опублікованому у 1995 році під авторством позивача, «Перевір свою англійську». При цьому, у посібнику «Твій помічник у підготовці до екзамену» безпосередньо на сторінці 42, де розміщений текст «Моя улюблена актриса», було відсутнє посилання на автора цього тексту.

Встановивши наведене, суд першої інстанції вирішив спір так: нормою ст. 12 Закону України «Про авторське право і суміжні права» (у редакції чинній на час спірних правовідносин) передбачено, що співавторами є особи, спільною творчою працею яких створено твір. Відносини між співавторами визначаються угодою, укладеною між ними. Право опублікування та іншого використання твору належить однаковою мірою всім співавторам. Один співавтор не може без достатніх підстав відмовити іншим у дозволі на опублікування, інше використання або зміну твору. Відповідно до ст. 5 Закону України, законодавством охороняються твори у галузі науки, літератури і мистецтва, зокрема літературні письмові твори белетристичного, наукового, технічного або прикладного характеру (книги, брошури, статті, комп'ютерні програми тощо). Текст «Моя улюблена актриса», автором якого є позивач, не є окремим твором у розумінні ст. 5 Закону України, а є його частиною,

оскільки опубліковувався не в самостійній матеріальній формі, а як частина твору позивача «Перевір свою англійську» у 1995 році, а потім як частина спільного твору позивача та ОСОБИ «Твій помічник у підготовці до екзамену» у 1996 році. При цьому спільне авторство позивача та ОСОБИ на останній твір було зазначено відповідачем шляхом наведення прізвищ цих авторів на примірниках твору.

Ураховуючи, що правовідносини між позивачем, її співавтором ОСОБОЮ та відповідачем щодо зазначення певним способом авторства на відповідні частини твору «Твій помічник у підготовці до екзамену» **не були урегульовані** ані видавничим договором від 05 лютого 1996 року, **ані будь-яким іншим договором** у суду були відсутні підстави вважати, що авторське право позивача порушене. При цьому суд першої інстанції зазначив, що позивач, як другий співавтор твору, не мав права без достатніх підстав відмовити у дозволі іншому співавтору на опублікування та інше використання твору. Підсумовуючи вищевикладене, суд доходить висновку про необхідність відмови у задоволенні позову в повному обсязі.

Отже, як убачається із наведеного, суд відмовив позивачу у задоволенні позовних вимог у зв'язку із тим, що, відповідно до законодавства, один із співавторів не має права без достатніх підстав відмовити іншому у дозволі на опублікування та інше використання твору. Позивач таких достатніх підстав не навела. Укладеного між співавторами твору науки договору, який містить положення про обов'язковість при опублікуванні спільного твору зазначення імені відповідного співавтора на певну частину твору, не існувало. Тож, суд дійшов висновку, що права позивача не були порушеними.

Наведений спір є яскравим прикладом того, що договір між співавторами твору науки, у разі його укладення, виконує захисну функцію. Суд визнав би право позивача порушеним, якби позивач та інший співавтор уклали договір, який містить вищевказане відповідне положення. У подальшому позивач змогла би реалізувати механізм захисту своїх порушених прав.

Отже, на підставі проведеного дослідження можна зробити наступні висновки та виділити такі функції договору між співавторами твору науки:

1. Регулятивна. Укладений між авторами колективного твору договір виступає єдиним засобом правового регулювання їхніх відносин.

2. Ініціативна. Співавтори, керуючись принципом свободи, самостійно вирішують питання: укласти їм такий договір чи ні; це буде усна чи письмова угода; передбачати певні умови чи утриматися тощо.

3. Програмно-координаційна. Договір слугує певною програмою для них, оскільки організовує їхні внутрішні відносини та координує зусилля співавторів.

4. Інформаційна. Договір між співавторами містить інформацію про права та обов'язки кожного автора як для них самих, так і для третіх осіб.

5. Гарантійна. Співавтори мають можливість передбачити у договорі систему забезпечувальних засобів, що спрямовані на стимулювання до належного виконання умов договору як самими авторами, так і третіми особами.

6. Захисна. Укладений договір слугує належним для співавторів твору науки засобом для реалізації механізму захисту їхніх порушених прав.

Список використаних джерел

1. Гриняк А. Б. Особливості договірної регуляції відносин з надання послуг в підприємницькій діяльності // Юридичний вісник. Повітряне і космічне право. 2015. № 1. С. 115–120.
2. Договір як універсальна форма правового регулювання: монографія / [за заг. ред. проф. В. А. Васильєвої]. Івано-Франківськ, 2016. 399 с.

3. Договір як універсальна правова конструкція: монографія / [А. П. Гетьман, В. І. Борисова, О. П. Євсєєв та ін.]; за ред. А. П. Гетьмана, В. І. Борисової. Харків: Право, 2012. 432 с.
4. Зразки примірних договорів у сфері авторського права і суміжних прав, розроблені Державною службою інтелектуальної власності. URL: <http://sips.gov.ua/ua/zrazkydogor.html>.
5. Ізбаш О. О. Правове регулювання співавторства // Актуальні проблеми політики. 2014. Вип. 52. С. 343–352.
6. Інтелектуальне право України: підручник / [за заг. ред. проф. О. С. Яворської]. Тернопіль: Підручники і посібники, 2016. 608 с.
7. Калаур І. Р. Договір у механізмі правового регулювання відносин з передання майна в користування // Актуальні проблеми правознавства. 2016. Вип. 1. С. 114–118.
8. Кізлова О. С. Категорія «договір» у праві та законодавстві // Актуальні проблеми цивільного, сімейного та міжнародного приватного права (Матвєєвські цивілістичні читання): матеріали міжнародної науково-практичної конференції: у двох томах, Київ, 19 жовтня 2012 року. Київ: ТОВ «Білоцерківдрук», 2013. 388 с.
9. Красавчиков О. А. Гражданско-правовой договор: понятие, содержание и функции // Межвузовский сборник научных трудов / [редкол.: Верб С. А., Кириллова М. Я., Красавчиков О. А. (отв. ред.) и др.]. Свердловск, 1980. С. 3–20.
10. Мічурін Є. О. Техніка складання договорів: науково-практичний посібник. Серія «Практика і закон». Харків: «Юрsvіт», 2006. 536 с.
11. Пархоменко Н. М. Договір у системі права України: автореф. дис. на здобуття канд. юрид. наук: спец. 12.00.03. Київ, 1998. С. 176–177.
12. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993 // Відомості Верховної Ради України. 1994. № 13. С. 64.
13. Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності: Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10.2012 № 12. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0012600-12>.
14. Рішення Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 08.11.2011 у справі № 2-8956/11 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/19600323>.
15. Ромовська З. В. Проблеми загальної теорії права у проекті ЦК України // Кодифікація цивільного (приватного) права України. Київ, 2000. 336 с.
16. Ромовська З. В. Українське цивільне право: Загальна частина. Академічний курс: підручник. Київ: Атіка, 2005. 560 с.
17. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. 2003. № 40–44. 356 с.
18. Яворська О. С. Договірні зобов'язання про передання майна у власність: цивільно-правові аспекти: монографія. Тернопіль: Підручники і посібники, 2009. 384 с.

References

1. Hryniak, A. B. (2015). Osoblyvosti dohovirnoho rehulivannia vidnosyn z nadannia posluh v pidpriemnytskii diialnosti [Peculiarities of agreement-based regulation of relations concerning providing services in business activities]. *Yurydychnyi visnyk. Povitriane i kosmichne pravo – Juridical bulletin. Air and space law*, 1, 115–120.
2. Vasylieva, V. A. (Ed.). (2016). *Dohovir yak universalna forma pravovoho rehulivannia: monohrafiia [A contract as a cross-functional form of legal regulation: monograph]*. Ivano-Frankivsk.
3. Hetman, A. P., Borysova, V. I., Yevsieiev, O. P. (2012). *Dohovir yak universalna pravova konstrukttsiia: monohrafiia [A contract as a cross-functional legal framework]*. A. P. Hetman, V. I. Borysova (Ed.). Kharkiv: Pravo.
4. *Zrazky prymirnykh dohovoriv u sferi avtorskoho prava i sumizhnykh prav, rozrobleni Derzhavnoi sluzhboiu intelektualnoi vlasnosti [Samples of contracts in literary property and*

- related rights developed by the State Intellectual Property Service of Ukraine*]. Retrieved from <http://sips.gov.ua/ua/zrazkydogap.html>.
5. Izbash, O. O. (2014). Pravove rehuliuвання spivavtorstva [Legal regulation of coauthorship]. *Aktualni problemy polityky – Topical issues of politics*, 52, 343–352.
 6. Yavorska, O. S. (Ed.). (2016). *Intelektualne pravo Ukrainy: pidruchnyk [Intellectual law of Ukraine: textbook]*. Ternopil: Pidruchnyky i posibnyky.
 7. Kalaur, I. R. (2016). Dohovir u mekhanizmi pravovoho rehuliuвання vidnosyn z peredannia maina v korystuvannya [A contract in the mechanism of legal regulation of relations concerning property assignment for use]. *Aktualni problemy pravoznavstva – Relevant issues of legal studies*, 1, 114–118.
 8. Kizlova, O. S. (2013). Katehoriia «dohovir» u pravi ta zakonodavstvi [The category of a contract in the law and legislation]. *Aktualni problemy tsyvilnoho, simeinoho ta mizhnarodnoho pryvatnoho prava (Matvieievski tsyvilistychni chytannia): Materialy mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii: u dvokh tomakh, Kyiv, 19 zhovtnia 2012 roku – Topical issues of civil law, family and international private law (Matvieiev civilized readings): Proceedings of international research and practice conference: in two volumes, Kyiv, 19 October 2012*. Kyiv: TOV «Bilotserkivdruk».
 9. Krasavchikov, O. A. (1980). Grazhdansko-pravovoi dogovor: poniatie, sodержanie i funktsii [Civil contract: concept, content and functions]. *Mezhvuzovskii sbornik nauchnikh trudov – Inter-university collection of scientific works*. (pp. 3–20). S. A. Verb, M. Ya. Kirillova, O. A. Krasavchikov (Eds.). Sverdlovsk.
 10. Michurin, Ye. O. (2006). *Tekhnika skladannia dohovoriv: nauково-praktychnyi posibnyk. Seriia «Praktyka i zakon» [The procedure of forming a contract: research and practice textbook. Series «Practice and law»]*. Kharkiv: «Yursvit».
 11. Parkhomenko, N. M. (1998). Dohovir u systemi prava Ukrainy [Agreement in the law system of Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Kyiv.
 12. Pro avtorske pravo i sumizhni prava: Zakon Ukrainy vid 23.12.1993 [About literary property and related rights: Law of Ukraine dated 23 December 1993]. (1994). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Journal of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 13, 64.
 13. *Pro deiaki pytannia praktyky vyrishennia sporiv, poviazanykh iz zakhystom prav intelektualnoi vlasnosti: Postanova Plenumu Vysshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy vid 17.10.2012 № 12 [About some issues concerning the practice of resolving disputes related to defense of intellectual property rights: Resolution of the Plenum of Supreme Economic Court of Ukraine dated 17 October 2012 No. 12]*. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0012600-12>.
 14. Rishennia Zhovtnevoho raionnoho sudu m. Dnipropetrovska vid 08.11.2011 u spravi № 2-8956/11 [Resolution of Zhovtnievyyi District court of Dnipropetrovsk dated 08 November 2011 No. 2-8956/11]. *Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen – Unified state register of court decisions*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/19600323>.
 15. Romovska, Z. V. (2000). Problemy zahalnoi teorii prava u proekti TsK Ukrainy [Issues of general theory of law in the project of CC of Ukraine]. *Kodyfikatsiia tsyvilnoho (pryvatnoho) prava Ukrainy – Codification of civil (private) law Ukraine*. Kyiv.
 16. Romovska, Z. V. (2005). *Ukrainske tsyvilne pravo: Zahalna chastyna. Akademichnyi kurs: pidruchnyk [Ukrainian civil law: General information. Academic course: textbook]*. Kyiv: Atika.
 17. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy [Civil code of Ukraine]. (2003). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Journal of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 40–44.
 18. Yavorska, O. S. (2009). *Dohovirni zoboviazannia pro peredannia maina u vlasnist: tsyvilno-pravovi aspekty: monohrafiia [Legal obligations concerning assignment property for use]*. Ternopil: Pidruchnyky i posibnyky.

Стаття: надійшла до редакції 01.03.2017
прийнята до друку 22.03.2017

FUNCTIONS OF THE CONTRACT BETWEEN THE CO-AUTHORS OF WORKS OF SCIENCE

К. Dyukaryeva

Attorneys Association «Matviyiv and Partners»,

1, Ac. Lazarenka Str., Lviv, 79026, Ukraine,

e-mail: kate.dyukaryeva@gmail.com

The article deals with the issue of the functional roles of the contract concluded between the co-authors of works of science. In particular, it has been found out that the contract between the co-authors of works of science performs regulatory, initiative, program-coordinating, informative, warranty and protective functions. The detailed description of these functions is provided.

Special attention is devoted to regulatory function of the contract, concluded between the co-authors of works of science. From the analysis of numerous researches it is revealed that for the time being, the market conditions, regulatory function of the contract is crucial and primary, and all others derived from it. On the basis of the current legislation of Ukraine it is known that under the law the co-authors have the right to adjust their relationships, which are not regulated, in the contract. It has been determined that the agreement between the co-authors is to organize and coordinate their actions aimed at distribution of property rights and the use and disposal of these rights and the joint work of science. The author emphasizes that the concluded contract of work of science is the only means of legal regulation of their relations.

The analysis of the initiative functions of the contract between the co-authors of works of science has been done. It has been found out that such a contract is an act of collective expression of the initiative authors of the work of science and implementation of discretionary. It has been concluded that co-authors independently decide whether they conclude the contract, and the issue of its form and content.

The program-coordinating and informative functions of the contract between the co-authors have been characterized. It is established that the contract is organizing internal relations and co-coordinated efforts of scientific, but also serves as a specific program for them. Based on case studies of contractual practices it has been clarified that the contract between the co-authors of works of science contains information on rights and obligations for both parties and the third ones.

The existence of the guarantee function concluded between the co-authors of works of science and its reasons have been examined. The conclusion about the necessity of specifying the contract conditions, grounds and means of co-responsibility in external relations to the third parties has been done. In addition, for enhancing the research, the author suggests taking into consideration the provisions on the conditions, grounds and facilities of co-responsibility to each other in the contract.

The characteristic of the protective function of the contract between the co-authors of works of science has been done. The legal position of the higher courts has been analyzed. On the basis of jurisprudence the protective function of the contract between the authors of works of science has been established.

Keywords: co-authors, work of science, contract, functions of the contract, regulatory function.